

Stichting IDA-Mabogini

De Stichting IDA Mabogini stelt zich tot doel het leveren van een bijdrage aan onderwijsmogelijkheden voor kinderen van de lokale bevolking waarvan de ouders de financiële middelen hiertoe niet hebben, gericht op lager- en beroepsonderwijs in Mabogini, Tanzania.

NIEUWSBRIEF Nr. 3

Februari 2011

In deze Nieuwsbrief staan de volgende onderwerpen:

Algemene informatie en wetenswaardigheden	blz. 2
Hoe gaat het met Thomas, Flaviana en Ana	3
Thomas	4
Flaviana	5
Ana (met een brief van haar)	5
Reactie ná het lezen van deze drie verhalen	6
Waarom zo'n kleine Stichting als Ida-Mabogini ?	7
Hoe gaan we door ?	8

Het is al weer een tijdje geleden dat ik jullie heb geïnformeerd over de voortgang van de Stichting en de kinderen in het dorp Mabogini. Het dorp in Tanzania waar ik in 2009 voor 3 maanden tussen de locals heb mogen wonen en waar ik sindsdien mijn hart aan heb verpaid.

Ooit is een liedje gemaakt met als titel 'Ik heb mijn hart in Heidelberg verloren'. Ik weet werkelijk niet hoe het komt en wat er in Mabogini met mij gebeurd is, maar deze titel zou ik zo kunnen gebruiken. Nog steeds

denk ik met een gevoel van heimwee aan die 3 maanden. Ik heb dan ook besloten om dit jaar terug te gaan en daar zelf te kunnen zien wat er is gebeurd met de ideeën, de plannen en het ingezamelde geld. En ook om met de mensen daar te bekijken wat de

kinderen nodig hebben. IJs/zon en weder dienende zal ik er in juli weer voor 3 maanden naar toe gaan. Ditmaal zonder het gezelschap van Anna. Het zal zeer zeker een ander soort reis worden dan in 2009 toen we er samen waren bij haar familie.

Ik vat het samen onder 'Het wordt een uitdaging'.

Ik zal er zijn op de zgn. 'Yok's Day'. Een dag, die als idee is ontstaan tijdens de afscheidsmaaltijd (rijst met bonen) in maart 2009, die ik toen aan de kinderen van de James Ole Millya School had aangeboden. Van deze dag is een jaarlijks terugkerende 'feestdag met een maaltijd' gemaakt op 24 juli. Ik heb toegezegd dit te zullen bekostigen zolang ik er ben. (Deze festiviteit valt buiten de doelstelling van de Stichting en is voor mijn eigen rekening. Maar ik vind het leuk om dit te vertellen.)

Op deze dag zullen diploma's worden uitgereikt aan die kinderen die verder zullen gaan naar een andere school. Verschillende onderwerpen worden dan ook besproken, o.a. 'spijbelen'. Voor ons in Nederland een beladen begrip. Ook in Mabogini heeft het geen positieve connotatie. Maar wat moet een familie, een moeder, een vader, een oma, een opa als er 'brood op de plank' moet komen en er 'handen' nodig zijn bij het werk op het land, waar een 'grijpstuiver' verdiend kan worden. De keuze is dan zo gemaakt: het kind spijbelt (met toestemming) en moet mee helpen!

Het komt helaas heel regelmatig voor dat de kinderen uit die allerarmste gezinnen het schooljaar niet tot het einde kunnen afmaken vanwege geldgebrek. Soms ook is er door de armoede zo'n grote leerachterstand ontstaan, dat deze niet meer kan worden weggewerkt of ingehaald. Een mogelijke oplossing kan dan zijn te onderzoeken of er nog iets kan worden gedaan aan het leren van een vak c.q. beroep.

Van deze doelstelling is de Stichting Ida-Mabogini aan het begin van haar oprichting in november 2009 uit gegaan.

Het leren van een beroep waardoor de jongen of het meisje in staat zal zijn om de leefomstandigheden van zichzelf en zijn/haar familie enigszins te verbeteren. De praktijk leert dat het vaak de meisjes zijn, die het 'zullen moeten gaan maken'. Tanzania zal het voornamelijk moeten hebben van de moeders en de dochters. Zij zijn meestal de motor waarop het gezin, de familie draait. Uitzonderingen daargelaten.

Het is een jongen, Thomas, die aan de wieg heeft gestaan voor de oprichting van Stichting Ida-Mabogini. Toevalligerwijs is dat zo gelopen. U heeft dit kunnen lezen in de beide vorige Nieuwsbrieven, die ook vermeld staan op de site www.Ida-Mabogini.nl.

Daarna is hij gevolgd door Flaviana en Ana.

Hoe gaat het met Thomas, Flaviana en Ana.

Voor informatie over de kinderen ben ik afhankelijk van Mr. Novatus Mushi, schoolinspecteur in het Moshi Rural Districtgebied, ruim 15 km weg van de stad Moshi. Novatus Mushi, zelf geboren en getogen in dit district, en wonend in Mabogini, volgt sinds medio 2009 een managementopleiding in Bagamoyo. Hiervoor verblijft hij nog tot en met mei 2011 in deze stad (niet zo ver weg van Dar es Salam) en komt hij alleen tijdens de vakanties naar Mabogini. In die vakantieperiodes probeert hij zoveel mogelijk antwoord te geven op de vragen, die wij hem stellen en bezoekt hij ook de kinderen, hun families en hun 2 scholen.

Daarbij zijn in Tanzania de kosten voor internet erg hoog. Het is enigszins te vergelijken met de beginperiode van internet in ons land.

Door deze omstandigheden heb ik minder vaak dan ik had gehoopt een Nieuwsbrief kunnen maken. Er zijn verschillende mensen geweest, die ernaar gevraagd hebben.

Dit is dus het antwoord erop en ik hoop dat ik in de toekomst, zodra Mr. Novatus Mushi weer thuis is, wat vaker iets kan laten horen over de voortgang. Ook het feit dat ik er zelf deze zomer weer naar toe ga, zal er toe bijdragen.

THOMAS

Hij heeft nu ruim anderhalf jaar het speciale programma aan de Muungano School gevolgd en er de basale vaardigheden geleerd. Dit moet voor hem voldoende zijn om een volgend traject in te zetten. Het blijkt dat de levensomstandigheden van zijn Oma dusdanig zijn verslechterd, dat het noodzakelijk is dat Thomas datgene gaat doen waarmee de eerste levensbehoeften kunnen worden vervuld: zorgen dat er eten komt voor de familie. De situatie was er thuis, volgens Mr. Novatus Mushi, hemelschreiend. Er zal door hem gezocht worden naar een stukje land, waarop rijst verbouwd kan worden. Dit land zal dan gehuurd moeten worden en de Stichting zal dit voor haar rekening nemen.

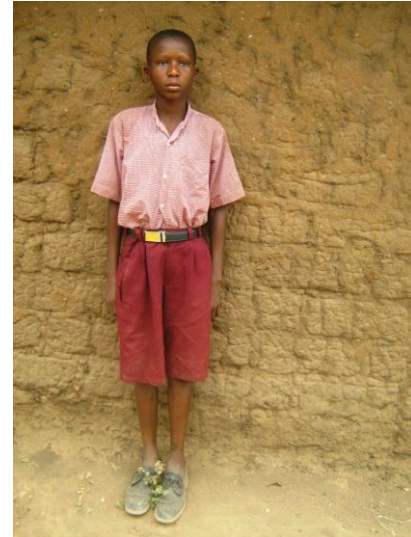
Land waarop rijst verbouwd wordt met een irrigatiesysteem, destijds aangelegd door de Japanners

Maar voordat het zo ver is, zal Thomas eerst de beginselen van landbouw/rijstverbouw moeten

aanleren. Dit zal gaan gebeuren onder toezicht van bij aanvang Mrs. Mushi, de echtgenote van Novatus en zodra hij weer volledig terug is in Mabogini wordt het door hemzelf overgenomen. De familie Mushi heeft ook zelf een stuk grond waarop verbouwd wordt. Thomas zou hier kunnen beginnen.

Het is een ander traject geworden dan waar aanvankelijk aan is gedacht, maar voortschrijdend inzicht heeft ons deze stap laten zetten in gezamenlijk overleg hier en met Mr. Novatus Mushi en Mrs. Monica Chengula (directeur van de James Ole Millya School).

Wanneer het precies gerealiseerd zal worden, is nog even onduidelijk. Thomas zelf is hierover ook tevreden. Het werd voor hem wat moeilijk als grote 15- jarige jongen tussen kinderen van 8 en 9 jaar te zitten, want kinderen sparen elkaar ook daar niet.

In ieder geval zal de Stichting haar belofte nakomen om zo veel mogelijk mee te helpen om te zorgen dat deze jongen zichzelf kan gaan bedruipen. Tenslotte is alles 'met hem begonnen'.

FLAVIANA

Over dit meisje hebben we gehoord dat zij een heel serieuze leerlinge is en het fijn vindt om naar school te gaan.

In de familie gaat het ook bij haar niet helemaal zoals het zou moeten. De impact hiervan weten wij niet. Het is dus ook wat afwachten.

En tot slot

ANA

Met haar gaat het uitstekend. Langere tijd was voor haar de toekomst onzeker. Zij is wees en woont bij een alleenstaande vrouw, die voor zover wij nu weten, geen familie is van haar, maar die zich wel om haar bekommert. Deze vrouw kan het schoolgeld voor Ana niet betalen. Dit is de laatste keer overgenomen door Mrs. Monica Chengula met geld van een vrouwengroep, dat bestemd was voor een stationary. Omdat deze besteding niet de bedoeling is van de organisatie waar deze vrouwengroep het geld van hadden ontvangen, kon dit ook maar eenmalig gebeuren.

Onze Stichting was daarom ook een 'geschenk uit de hemel' en heeft Monica een beroep op ons gedaan voor Ana. Nu de toekomst voor Ana hoopvoller is geworden, blijkt er een hele last van haar schouders te zijn gevallen en zijn haar resultaten erg goed.

Zij heeft, kort na de toezegging, ons onderstaande brief geschreven.

*Primary School James Ole Millya
P.O. Box 6538
Moshi*

18 - 08 - 2010

My Grandma Joke,

Many greetings. How are you? I am very fine/well.

My beloved grandma, I thank you immensely for your great help to assist me with my education. I will do the uttermost in my studies so that I can do very well in my studies so as to enable me to well and to higher level.

I get great comfort to be among those chosen to be supported by you. My prayers are always with you. Before this I felt empty and helpless and lonely.

My grandma, I wish you good life, good health and long life with God's Blessings. Thank you very much.

Bye Grandma. It is me, Ana Edes.

Reactie na het lezen van deze drie verhalen.

Je zou je kunnen afvragen (en wij Nederlanders doen dit ook regelmatig) of hulp daarginds wel zinvol is.

Ik heb er maar één antwoord op en dat is JA. Volmondig Ja.

Immers elk kind dat een kans krijgt en deze benut voor zover dit binnen de capaciteiten ligt, is er één. En zelfs één maakt een verschil.

Maar, hoor ik U zeggen, er zijn al zo veel van die stichtingen, die helpen. Dat is zo. Heel veel grote organisaties en heel veel kleinere Stichtingen. Nu ontwikkelingshulp zo wordt teruggedraaid, is het nog meer de moeite waard om ons in te zetten voor de kinderen van Tanzania (en natuurlijk ook in andere landen. Maar wij richten ons op dit land).

En niet via de grote organisaties, waar zoveel overheadkosten nodig zijn om de instelling gaande te houden, maar door middel van kleine Stichtingen waarbij de gelden direct toekomen aan die mensen en kinderen, die het echt nodig hebben om met een klein beetje vertrouwen de toekomst tegemoet te kunnen zien.

Waarom zo'n kleine Stichting als Ida-Mabogini ?

Omdat

- onze Stichting zeer kleinschalig werkt en zich alleen richt op kinderen in Mabogini, waarvan de ouders/verzorgers de kosten voor onderwijs en daarmee samenhangende kosten niet kunnen betalen. Met als doel dat deze kinderen uiteindelijk zichzelf kunnen bedruipen en mogelijk ook hun familie. De Stichting stelt zich geen doelen voor om een school of een ziekenhuis te bouwen. Het blijft kleinschalig.
- de Stichting rechtstreeks contact heeft met Mr. Novatus Mushi, schoolinspecteur in het district. Op ons verzoek draagt hij in overleg met Mrs. Monica Chengula kandidaten voor. Beiden hebben een goed overzicht van de noden in de lokale samenleving.
- al het geld dat door donateurs en andere sponsors wordt bijeengebracht naar de kinderen gaat. Wij hebben geen kantoor en geen betaalde medewerkers. En dat blijft ook zo. Alleen de kosten van geld overmaken per Western Union, bankkosten, jaarlijkse kosten voor inschrijving bij de Kamer van Koophandel en andere kosten als postzegels, papier, printerinkt, enveloppen worden afgetrokken.
- bij professionele Goede- Doelen- Stichtingen de kosten maximaal 25% van het ingezamelde geld mogen bedragen. Zij zijn ook lid van een brancheorganisatie (VFI. Vereniging van Fondsenwervende Instellingen) en hebben een keurmerk van het CBF (Centraal Bureau Fondsenwerving). Dit keurmerk garandeert dat het geld van donateurs en sponsors goed terecht komt. Voor kleine instellingen hanteert het CBF aangepaste eisen; zij kunnen een VGB (Verklaring van Geen Bezwaar) krijgen. Maar al deze erkenningen kosten jaarlijks honderden euro's. Dit vinden wij zonde van het geld, wij doen daar niet aan mee en werken zo transparant mogelijk. Bij vragen over wat dan ook kan er via de email info@ida-mabogini.nl contact met ons worden opgenomen. Daarnaast wordt alle verzonden correspondentie opgenomen in de website www.Ida-Mabogini.nl

- elk kind dat we een kans kunnen geven op een betere toekomst er één is. 'It can make the difference'.
En daarom zo'n kleine Stichting Ida-Mabogini.

Hoe gaan we door ?

In het financieel verslag, dat als bijlage aan deze Nieuwsbrief wordt toegevoegd, is te zien dat de Stichting inmiddels over een mooi bedrag kan beschikken. Dit is voor een heel groot deel te danken aan een gift van een bevriend echtpaar, eigenaar van de firma Doekemeijer. Zij hebben in 2010 tweemaal een bedrijfsfeest gegeven: één voor hun leveranciers en klanten en de andere voor het personeel. De financiële giften die zij hierbij ontvingen, zijn door hen verdubbeld en deze verdubbeling is aan de Stichting Ida-Mabogini geschonken. We waren helemaal perplex en buitengewoon dankbaar voor deze schenking.

De prachtige gift van de firma Doekemeijer

Ook hebben mijn neef, Prof.Dr.Ir. Th. De Vries en ik zelf onze verjaardagsgiften aan de Stichting geschonken. En het bestuurslid Mevr. Elly Faasen schenkt ook jaarlijks een ruime bijdrage. Voegen we daarbij onze trouwe maandelijkse donateurs, die ook toegezegd hebben in 2011 hiermee door te gaan en een groot aantal mensen die eenmalig doneren, sommigen zelfs een paar keer per jaar, dan mogen we ná ruim één jaar bestaansrecht niet mopperen.

Wij zijn jullie allemaal ongelooflijk dankbaar voor jullie giften. We gaan dan ook met hoop voor de toekomst verder.

In de euforie van het mooie totaal bedrag dachten we bijna ieder kind te kunnen ondersteunen, maar de realiteit kwam al snel terug in ons hoofd. We moeten immers die kinderen die we ondersteunen ook de garantie kunnen bieden dat we dit voor een aantal jaren gaan doen.

We blijven het dus kalm aan doen en zetten geld weg op de spaar-rekening, die gelieerd is aan de betaalrekening bij de Triodosbank. Weliswaar tegen een zeer lage rente, maar dit is momenteel zo.

We hebben ook het beleid enigszins gewijzigd door voortschrijdend inzicht, o.m. opgedaan met Thomas.

Kinderen, die al op school zitten, maar regelmatig belast worden met de vraag of zij wel of niet op school kunnen blijven door verslechterde thuissituaties of familie omstandig heden zullen door onze Stichting ondersteund worden, zodat die extra belasting van hun schouders wordt gehaald. En niet alleen van hun schouders, maar ook van die van de ouders/verzorgers. Hierdoor kan het zijn dat een kind al wat ouder is, maar dan weten we ook iets meer over hun capaciteiten en dat is ook prettig. Deze handelwijze is ook voor Mr. Novatus Mushi tezamen met Mrs. Monica Chengula iets minder zwaar in het bepalen van hun keuze. Dit bleek uiteindelijk wel moeilijk te zijn voor beiden, want wie moet je kiezen als er zoveel echt arme kinderen zijn. Natuurlijk vergeten we deze kinderen niet, maar er wordt niet meer alleen uit die groep geselecteerd.

Voor het volgende schooljaar is toegezegd om 4 kinderen financieel te ondersteunen en impliciet dus ook de ouders/verzorgers. Er is uitgegaan van het bedrag, dat betaald zou moeten worden aan schoolgeld voor 2 kinderen. Voor deze sponsoring zijn voorgedragen door Mr. Novatus Mushi:

NEEM JACKSON of STD VII Percentage of assistance-----20

SAID HAMIDU of STD IV Percentage of assistance-----80

ESTER OMARI of STD IV Percentage of assistance-----50

PAULO JOHN of STD VII Percentage of assistance---- --20

All these pupils are from James Ole Millya Primary school. We discussed about these pupils with Monica.

Met deze laatste informatie heb ik, dacht ik, geschreven over alles wat ik tot nu toe weet.

Deze Nieuwsbrief wordt geplaatst op de website www.Ida-Mabogini.nl en is te vinden onder het kopje 'Nieuwsbrief' als PDF-Bestand.

Deze Nieuwsbrief stuur ik aan alle mensen, die door mij zijn opgenomen in een 'Mailing'. Mocht je deze Nieuwsbrief in de toekomst niet meer willen ontvangen, laat mij dit dan weten (info@ida-mabogini.nl.) Je wordt dan uit de lijst verwijderd.

Namens de kinderen , die nu gesponsord worden en de bestuursleden Elly en Marian dank ik jullie voor alle giften en spreek de hoop uit dat we mogen blijven groeien met jullie medewerking. Heel fijn zou het zijn als jullie in de familie- en/of kennissenkring nog wat andere mensen zouden kunnen interesseren voor de Stichting Ida-Mabogini. Immers, elke Euro telt.

Warme groet,
Ook namens Elly en Marian,

Joke

Donaties zijn altijd welkom op
Rekening **39.03.64.541** t.n.v. Stichting Ida-Mabogini
bij de Triodos-Bank te Zeist.

Asante sana
heel hartelijk dank

Uiterst links Mr. Novatus Mushi, schoolinspecteur District Moshi
Uiterst rechts Mrs. Monica Chengula, directeur James Ole Millya Primary School
In het midden met bruine jurk mijn gastvrouw Anna, met wie ik samen was. Links van haar een nichtje.

